

Arnhem, 13 februari 2022

Lieve Kasja,

De vorst kruipt uit de nacht,
mensen pellen zich uit lagen stof
al wat grijs was gaat weer groenen

en mijn vrouw en ik vertrokken
voor een weekend Walcheren.

We wilden met de trein,
maar gingen toch maar met de auto,
want als er dan iets zou gebeuren

iets ergs

stroomuitval
invasie
kernoorlog

je weet het nooit

dan waren we in elk geval
niet van openbaar vervoer afhankelijk
om thuis te komen, bij de kinderen
die bij opa en oma logeerden.

Naïef natuurlijk, alsof ik verwacht
dat ik in geval van totale ineenstorting
als een filmheld nog mijn lot
en mijn bestemming kan bepalen.

Maar ja, ik ben liever naïef dan cynisch,
koester liever hoop dan dat ik mij
bij voorbaat neerleg bij het onvermijdelijke.

Men valt, eenmaal besmet,
moeilijk te genezen van cynisme.

Daar zien we de gevolgen
elke dag van in het nieuws.

In Walcheren hoorden we de stammen
van de Oostenrijkse dennen kraken,
scheepsmasten in een zee van naalden,
met de wind als rollende golven.

Binnenwater lag donker en gekreukeld
in een brede bedding,
we proefden zout in de lucht,
in de verte zagen we bergen van zand
en onze voetsporen verwaaiden
om door het land te worden vergeten.

De rust stond in schril contrast
met de woede van de wereld,

en 's nachts lag ik daarvan te woelen.

De volgende ochtend schrok ik wakker van geweervuur:
een staccato ratelen
en onderdrukte de neiging onder mijn bed te duiken.

Want

al is de oorlog dichterbij gekropen,
er marcheren hier nog geen soldaten.

Dat weet ik best.

Het bleek dan ook een buurman
die zijn klike over de klinkers naar de straatkant rolde;
geen geweervuur
maar het gerammel van de groene bak.

Ik ben ook niks gewend.

En ik weet dat ik daar dankbaar voor mag zijn.